

Nr 33.

Af herr **Tonning**, om ökad anslag till inköp af remonter för statens räkning.

För vårt lands försvar med dess behof af hästar torde tillgången på remonter inom landet vara utaf allra största betydelse och uppfödande af ett tillräckligt antal varmblodiga hästar är förutsättningen härför.

Men om, som nu synes vara förhållandet, denna uppfödning på grund af för låga priser i förening med stor risk icke lönar sig, torde för saken åtgärder i god tid böra vidtagas så, att staten icke blifver hänvisad till import af remonter för arméns behof.

Visserligen har mycket arbete, kostnad och en målmedveten omtanke nedlagts på den ädla hästafvelns främjande inom vårt land och detta icke minst från uppfödarnes sida, som offrat betydande summor för inköp af lämpligt stomateriel, så att goda förutsättningar för dess framåtskridande förefinnes, men under de senaste åren har efterfrågan på kallblodiga hästar betydligt tilltagit. Som priserna för dessa ställa sig höga och de äro synnerligen lättsålda, äfvensom risken vid uppfödningen är afsevärdt mindre, så ligger det nära till hands att djuruppfödarna hellre lägga sig an med uppfödning af dessa gröfre hästar och att den ädla hästafveln såsom varande mindre lönande lämnas å sido.

För att som nämnts i god tid gifva åt remontuppfödningen den stadga, som för densamma gifvetvis är nödvändig, om den skall kunna uppehållas och utvecklas, torde enda sättet vara att höja priset för de remonter, som för statens räkning inköpas.

Enligt kungl. bref af den 14 april 1882 voro remontpriserna från 600 till 900 kronor, den 5 april 1889 bestämdes gräuserna till 500 och 900 kronor och den 1 juni 1900 till 600 och 1,000 kronor.

För de remonter som för statens räkning inköptes 1910 var ett

medelpris à 775 kronor utsatt, ett pris som med hänsyn till de höga anspråk, som ställas på en god remont, är alltför lågt.

Medelpriset borde för att åt uppfödaren kunna lämna någon behållning sättas till 850 kronor. De nuvarande inköspriserna 600 till 1,000 kronor äro därför för låga och borde höjas till 700 och 1,200 kronor. Äfven med en sådan höjning af priset skulle våra remontuppfödare icke blifva jämnställda med andra remontproducerande länders.

Med stöd af hvad ofvan sagts vågar jag därför vördsamt hemställa,

att priset för remonter, som komma att för statens behof inköpas, sättes till lägst 700 och högst 1,200 kronor, samt att Riksdagen måtte bevilja ett så stort anslag för dess remontinköp, att medelpriset icke må hållas under 850 kronor.

Stockholm den 27 januari 1911.

Olof Tonning.

I motionens syfte instämma:

T. Troedsson.

K. J. Gustafsson.
